

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 193

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 18 aprilie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 271 din 20 decembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal.....	1-4		nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, precum și a dispozițiilor art. 71, art. 79 și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.....
Decizia nr. 34 din 6 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii		376.	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI — Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 13/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Informațiilor Publice

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 271

din 20 decembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Claudia Miu — magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal, ridicată de Corneliu Vadim Tudor în dosarele nr. 4.596/1999 și nr. 4.597/1999 ale Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 19 decembrie 2000, în prezența apărătorului autorului

excepției și a reprezentantului Ministerului Public, când s-a dispus măsura conexării Dosarului nr. 226C/2000 la Dosarul nr. 212C/2000, avându-se în vedere că are ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 20 decembrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierile din 26 iunie 2000 și 4 iulie 2000, pronunțate în dosarele nr. 4.596/1999 și, respectiv, nr. 4.597/1999, **Curtea Supremă de Justiție — Secția**

penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal, ridicată de Corneliu Vadim Tudor, inculpat în procese de calomnie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 207 din Codul penal privitoare la proba verității în cazul infracțiunilor de insultă și calomnie sunt contrare prevederilor art. 29, 30, 31 și 24 din Constituție.

1. În raport cu prevederile art. 29 și 30 din Constituție se susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece proba verității este prevăzută nu numai pentru fapte, ci și pentru judecățile de valoare, care nu pot fi dovedite. Or, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în practica sa jurisdicțională, a statuat că trebuie să se facă deosebire între fapte și judecăți de valoare, deoarece faptele pot fi dovedite, spre deosebire de judecățile de valoare. Din această perspectivă autorul excepției susține că este imposibilă proba verității în cazul judecăților de valoare, iar cererea administrării ei afectează conținutul libertății de opinie, care reprezintă un element al libertății garantate la art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 29 din Constituție. Se mai susține că prevederile art. 207 din Codul penal îngăduie proba verității numai în cazul în care este vorba despre apărarea unui interes legitim, iar atunci când este vorba despre apărarea unui alt tip de interes proba nu este admisibilă. Nici conceptul de „interes legitim” și nici cel de „interes public” nu sunt definite de legiuitor, ceea ce „atrage, în mod firesc, o putere discreționară a celui care are aptitudinea de a evalua dacă se administrează sau nu proba verității, putând fi vorba despre organul de urmărire penală sau cercetare penală sau despre instanța judecătorească”. Inexistența acestei precizări determină aplicarea unui tratament inegal pentru situații identice, în sensul că în unele situații este admisibilă proba verității, iar în altele nu, ceea ce contravine principiilor statului de drept. Proba verității, atunci când se referă la infracțiunea de insultă sau de calomnie, reprezintă o măsură restrictivă a libertății de exprimare, a libertății opiniilor și a conștiinței. Cu privire la rolul proeminent al presei într-un stat de drept Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că sunt necesare privilegiile sporite pentru presă, pentru ca aceasta să își poată îndeplini dublul său rol de „difuzor de informații” și de „câine de pază publică” (cazul „*Sunday Times împotriva Marii Britanii*”, 1979), iar cu privire la limitele criticii acceptabile a statuat că acestea sunt mai largi în privința unui politician decât în privința unei persoane particulare (cazul „*Castells împotriva Spaniei*”, 1992).

2. Prin raportare la dispozițiile art. 31 din Constituție, care recunoaște dreptul la acces atât la informațiile de interes public — alin. (1), cât și la cele de interes personal — alin. (2), prevederile art. 207 din Codul penal se referă numai la interesul legitim, concept care nu se confundă nici cu cel de interes public și nici cu cel de interes privat. Autorul excepției mai constată că dispoziția din Codul penal care ocrotește numai interesul legitim contrazice textul constituțional, care se referă, în egală măsură, atât la interesul public, cât și la cel privat. Se afirmă că înlăturarea caracterului penal al faptei de calomnie numai în cazurile în care se administrează proba verității și se dovedește caracterul veridic al afirmațiilor împiedică într-un mod fundamental exercitarea dreptului la informație. Se mai afirmă

că statul de drept nu se poate consolida decât cu o presă autentic liberală, aptă să își exercite rolul de „a patra putere în stat” și de „câine de pază al opiniei publice”.

3. Tot în opinia autorului excepției prevederile legale criticate sunt neconstituționale și prin raportare la dispozițiile art. 24 din Constituție privitoare la dreptul fundamental la apărare, care, în accepțiunea sa *lato sensu*, reprezintă totalitatea drepturilor și regulilor procedurale ce oferă persoanei posibilitatea de a se apăra împotriva acuzațiilor ce i se aduc, să conteste învinuirea și să își dovedească nevinovăția. Astfel, prevederile art. 207 din Codul penal contravin, prin natura lor, dreptului la apărare. El oferă posibilitatea, pe de o parte, ca o anumită persoană să se poată apăra de acuzațiile ce i se aduc, dar pe de altă parte o astfel de posibilitate este redusă la situația în care este vorba exclusiv despre fapta care a fost săvârșită pentru apărarea unui interes public. *Per a contrario*, dacă nu este vorba de un asemenea interes, proba verității nu este admisă. Interpretarea care se dă în practică conceptului de „*interes legitim*” este considerată aleatorie și discreționară. În acest mod se creează premisele unui tratament diferit pentru situații identice. De vreme ce fapta este aceeași, nu se poate justifica diferențierea în admiterea sau neadmiterea probei verității, după cum este vorba sau nu despre un interes legitim.

Curtea Supremă de Justiție — Secția penală, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, apreciază că dispozițiile art. 207 din Codul penal sunt constituționale și nu contravin dispozițiilor art. 29 și 30 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare a Curții Constituționale au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că este nefondată critica potrivit căreia dispozițiile art. 207 din Codul penal contravin art. 24 din Constituție, deoarece și în cazul unui proces de calomnie inculpatul beneficiază de toate drepturile și garanțiile pe care le implică dreptul constituțional la apărare. Susținerea potrivit căreia art. 207 din Codul penal contravine art. 29, 30 și 31 din Constituție este, de asemenea, nefondată, deoarece libertatea conștiinței, conform art. 29 alin. (2), trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și respect reciproc, iar libertatea de exprimare, după cum se prevede la art. 30 alin. (6) din Constituție, nu poate prejudicia demnitatea, viața particulară sau dreptul la propria imagine, iar potrivit art. 54 din Legea fundamentală, drepturile și libertățile trebuie să fie exercitate cu bună-credință, fără a fi încălcate drepturile și libertățile celorlalți. Se precizează însă că exercitarea cu bună-credință a acestor drepturi și libertăți poate reprezenta un interes legitim, în sensul art. 207 din Codul penal.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 207 din Codul penal, care au următorul cuprins: „*Proba verității celor afirmate sau imputate este admisibilă, dacă afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim. Fapta cu privire la care s-a făcut proba verității nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul de lege criticat este contrar: libertății gândirii și a opiniilor, care, potrivit art. 29 alin. (1) din Constituție, nu pot fi îngrădite; libertății de exprimare și libertății presei, garantate de art. 30 din Constituție; dreptului la informație, a cărui îngrădire este interzisă de art. 31 alin. (1) din Constituție; dreptului fundamental la apărare, prevăzut în art. 24 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că insulta și calomnia sunt infracțiuni contra demnității, iar demnitatea omului este nominalizată, în art. 1 alin. (3) din Constituție printre valorile supreme garantate de Legea fundamentală. Potrivit acestor prevederi constituționale, „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate*”. Incriminarea și sancționarea insultei și a calomniei nu au caracter absolut și necondiționat. Dreptul persoanei la apărarea demnității sale prin mijloace de drept penal este limitat de existența drepturilor și de interesele legitime ale altora. De aceea, s-a prevăzut că afirmarea sau imputarea în public a unei fapte determinate, la adresa unei persoane, chiar dacă are un caracter obiectiv insultător sau calomnios, nu constituie totuși infracțiunea de insultă sau de calomnie, dacă făptuitorul dovedește că a săvârșit fapta în vederea apărării unui „*interes legitim*”, de ordin public sau privat. Această dovadă este așa-numita „*probă a verității*”, care constituie un caz special de înlăturare a caracterului penal al faptei. Proba verității este însă admisibilă numai dacă fapta s-a săvârșit în apărarea unui *interes legitim*, public sau privat, altfel ar însemna că afirmarea sau imputarea a fost făcută în scopul de a aduce atingere demnității persoanei, ceea ce ar contraveni dispozițiilor art. 54 din Constituție, conform cărora: „*Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să își exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.*” Atingerea adusă demnității fără existența unui astfel de interes, chiar prin afirmații sau imputări adevărate, nu este îngăduită de lege. Legea se referă la fapte, iar nu la judecăți de valoare, așa cum susține autorul excepției. De aceea, critica referitoare la proba judecăților de valoare și la imposibilitatea acestei probe este lipsită de conținut.

În critica de neconstituționalitate făcută în cauză autorul excepției ignoră faptul că apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor impune restrângerea exercițiului unor drepturi sau a unor libertăți, în condițiile art. 49 din Constituție, iar în unele situații impune sancționarea penală a afirmațiilor sau a imputărilor, chiar dacă acestea se referă la fapte adevărate, dar care nu au fost făcute pentru

apărarea unui „*interes legitim*”. Curtea observă că necesitatea sancționării rezultă din prevederile art. 30 alin. (6) din Constituție, potrivit cărora „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*”.

Curtea observă că această dispoziție constituțională este în deplină concordanță cu prevederile art. 10 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora „*Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești*”. În legătură cu aplicarea acestui articol Curtea Europeană a Drepturilor Omului, referindu-se la libertatea exprimării prin presă, a statuat: „Dacă presa nu trebuie să depășească anumite limite, îndeosebi în ceea ce privește reputația și drepturile celorlalți, precum și necesitatea de a împiedica divulgarea unor informații confidențiale, sarcina sa este totuși comunicarea, cu respectarea datoriilor și responsabilităților proprii, a informațiilor și ideilor referitoare la orice problemă de interes general” (hotărârea pronunțată în cauza „*J. Dalban împotriva României*”, 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 277 din 20 iunie 2000).

Examinând susținerea privind contrarietatea dispozițiilor legale criticate în raport cu prevederile art. 31 din Constituție, referitoare la dreptul la informație, text care în alin. (1) prevede că „*Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit*”, Curtea reține că, în temeiul dispozițiilor art. 49 din Legea fundamentală, exercițiul acestui drept poate fi restrâns prin lege și numai dacă se impune, pentru apărarea, printre alte valori constituționale, a drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Nici critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dreptului la apărare prevăzut la art. 24 alin. (1) din Constituție nu este întemeiată. Astfel, persoana învinuită de săvârșirea unei infracțiuni de insultă sau de calomnie are posibilitatea să uzeze, pentru apărarea sa, de toate mijloacele legale de probă în combaterea temeiniciei acușării. În acest context proba verității nu este unica modalitate de apărare a celor care ar putea fi inculpați pentru afirmațiile sau imputările făcute, ei având posibilitatea de a uza de orice alte mijloace de probă prevăzute de Codul penal. De altfel, inculpatul nemulțumit are posibilitatea exercitării căilor legale de atac.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în acest sens, statuând că dispozițiile art. 207 din Codul penal sunt constituționale (de exemplu, prin Decizia nr. 200 din 25 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 8 februarie 2000, precum și prin Decizia nr. 134 din 6 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 august 2000).

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii Curții, soluția și considerentele acelei decizii rămân valabile și în cauza de față.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 12, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1), (4) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal, ridicată de Corneliu Vadim Tudor în dosarele nr. 4.596/1999 și nr. 4.597/1999 ale Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent șef,

Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 34

din 6 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, precum și a dispozițiilor art. 71, art. 79 și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 și a dispozițiilor art. 71, art. 79 și art. 80 din Legea nr. 168/1999, excepție ridicată de Emilian Ioan Imbru în Dosarul nr. 1.908/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă consilier juridic Carmen Puiu pentru Ministerul Sănătății, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Consilierul juridic al Ministerului Sănătății solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, susținând că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999, precum și ale art. 71, art. 79 și art. 80 din Legea nr. 168/1999 sunt constituționale în ceea ce privește procedura reglementării prin ordonanțe de urgență în domenii ce aparțin legii organice. Se mai arată că hotărârile pronunțate

de instanțele judecătorești în materia litigiilor de muncă continuă să fie supuse căii de atac a apelului până ce vor fi înființate în cadrul instanțelor complete de judecată specializate în soluționarea conflictelor de muncă și a litigiilor de muncă.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, deoarece, pe de o parte, dispozițiile legale criticate nu contravin art. 114 din Constituție, iar pe de altă parte, conform practicii jurisdicționale în materie a Curții Constituționale, accesul liber la justiție nu înseamnă asigurarea acestuia la toate structurile judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.908/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, excepție ridicată de Ioan Emilian Imbru.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 sunt neconstituționale, întrucât legiferarea prin ordonanță de urgență în domeniul legii

organice contravine dispozițiilor art. 114 din Constituție. Se mai arată că dispozițiile art. 71, art. 79 și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt, de asemenea, neconstituționale în raport cu art. 15 alin. (2), art. 20 alin. (1) și (2), art. 21 și art. 24 alin. (1) din Constituție, ca urmare a suprimării căii de atac a apelului în materia soluționării conflictelor și litigiilor de muncă.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia în conformitate cu prevederile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, consideră întemeiată excepția de neconstituționalitate, având în vedere faptul că legea de organizare judecătorească este o lege organică.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât interdicția reglementării prin ordonanță a domeniilor rezervate legilor organice nu este aplicabilă ordonanțelor de urgență ale Guvernului. Cu privire la calea de atac a apelului se arată, pe de o parte, că menținerea acesteia pentru litigiile anterioare intrării în vigoare a legii noi nu încalcă principiul neretroactivității legii, iar pe de altă parte, că suprimarea acesteia prin noua reglementare a fost decisă de legiuitor din motive de celeritate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, iar aptitudinea ordonanțelor de urgență de a „modifica legi organice sau de a reglementa aspecte ce țin de obiectul legilor organice ar trebui soluționată pe cale parlamentară”.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Prin Încheierea din 25 mai 2000 a Tribunalului București — Secția a IV-a civilă Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească. Din examinarea comparativă a notelor scrise ale autorului excepției și a conținutului încheierii

de sesizare Curtea constată că în realitate obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie atât dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, cât și dispozițiile art. 71, art. 79 și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Acestea din urmă au următoarea redacție:

— Art. 71: „*Instanțele judecătorești competente să judece cereri referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se stabilesc prin lege.*”;

— Art. 79: „(1) *Hotărârile instanței de fond sunt definitive.*
(2) *Hotărârile motivate ale instanței de fond se redactează și se comunică părților în termen de cel mult 15 zile de la pronunțare.*”;

— Art. 80: „*Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării hotărârii pronunțate de instanța de fond.*”

Textele constituționale invocate în motivarea excepției sunt următoarele:

— Art. 15 alin. (2): „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.*”;

— Art. 20: „(1) *Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*
(2) *Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.*”;

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*
(2) *Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.*”;

— Art. 24 alin. (1): „*Dreptul la apărare este garantat.*”;

— Art. 72 alin. (1): „*Parlamentul adoptă legi constituționale, legi organice și legi ordinare.*”;

— Art. 107 alin. (3): „*Ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta.*”;

— Art. 114: „(1) *Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice.*

(2) *Legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe.*

(3) *Dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Nerespectarea termenului atrage încetarea efectelor ordonanței.*

(4) *În cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu.*

(5) *Aprobarea sau respingerea ordonanțelor se face printr-o lege în care vor fi cuprinse și ordonanțele ale căror efecte au încetat potrivit alineatului (3).*”

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor invocate, Curtea constată că în realitate autorul

excepției critice, în principal, procedul legiferării prin ordonanțe de urgență, apreciind că acestea nu ar putea fi emise în domeniul aparținând legilor organice, și, în subsidiar, suprimarea căii de atac a apelului în materia litigiilor de muncă.

Curtea reține că emiterea de ordonanțe de către Guvern este limitată la domeniul care nu fac obiectul legii organice numai în ceea ce privește ordonanțele emise în temeiul unei legi speciale de abilitare. Această limitare nu privește și ordonanțele de urgență, pe care Guvernul le poate emite în mod excepțional. Întrucât emiterea acestora nu este condiționată sau limitată de existența vreunei legi de abilitare, acestea pot fi emise în orice domeniu — inclusiv în domeniul legilor organice —, cu condiția îndeplinirii unor situații excepționale. Prin urmare, emiterea unei ordonanțe de urgență de modificare a legii pentru organizarea judecătorească nu încalcă dispozițiile constituționale referitoare la legiferare și delegare legislativă.

În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 15 din 25 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 14 iunie 2000).

Curtea nu poate reține, ca fiind întemeiate, nici susținerile autorului excepției în sensul că dispozițiile legale criticate îngăduiesc accesul liber la justiție. Aceasta deoarece, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, legiuitorului îi aparține prerogativa de a stabili competența și procedura de judecată. În acest sens, în practica judiciară a Curții Constituționale s-a decis în mod constant că „accesul liber la justiție nu înseamnă că el trebuie asigurat la toate structurile judecătorești, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de către legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații deosebite” (Decizia nr. 38 din 26 februarie 1998, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 13 mai 1998).

Aceste soluții sunt, de altfel, în concordanță cu prevederile Declarației Universale a Drepturilor Omului, precum și cu cele ale pactelor și tratatelor privitoare la drepturile omului, la care România este parte, întrucât nici unul dintre aceste acte internaționale nu instituie, în materie civilă, principiul dublului grad de jurisdicție. Este adevărat că, de exemplu, art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reglementează dreptul la o cale de atac pentru persoana care a fost condamnată penal, dar pe de altă parte, nu există obligativitatea extinderii acestui principiu și în materie civilă.

Curtea constată, de asemenea, că dispozițiile legale criticate nu contravin nici art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece, potrivit art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999, cauzele în care a fost declarat apel vor fi judecate potrivit normelor legii vechi de către instanțele legal sesizate, iar cauzele aflate pe rolul judecătorilor și cele pentru care s-a declarat recurs vor fi soluționate de completele care judecă conflictele de muncă și litigiile de muncă, imediat după înființarea acestora.

În acest sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Constituționale asupra dispozițiilor legale criticate (de exemplu, Decizia nr. 230 din 16 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 16 decembrie 2000, precum și Decizia nr. 257 din 5 decembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 21 decembrie 2000). Soluțiile menționate sunt aplicabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește soluția de respingere a excepției în raport cu prevederile art. 114 alin. (4) din Constituție și cu unanimitate de voturi sub celelalte aspecte,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească și a dispozițiilor art. 71, art. 79 și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Emilian Ioan Imbru în Dosarul nr. 1.908/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 13/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Informațiilor Publice

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 1 „Structura organizatorică a Ministerului Informațiilor Publice“ la Hotărârea Guvernului nr. 13/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Informațiilor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 10 ianuarie 2001, se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

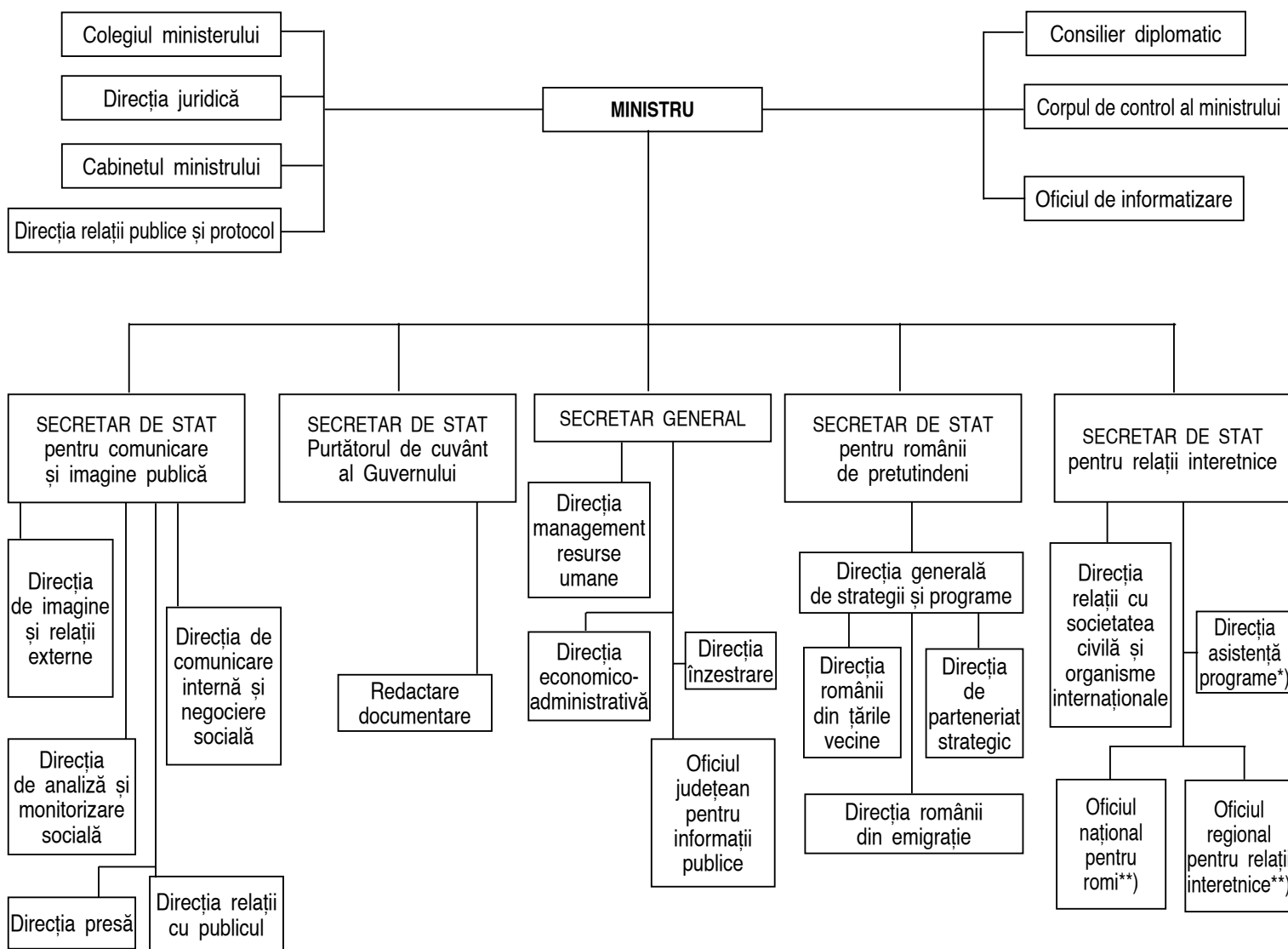
Ministrul informațiilor publice,

Vasile Dîncu

București, 4 aprilie 2001.

Nr. 376.

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Ministerului Informațiilor Publice**

*) Coordonată de un subsecretar de stat.

***) Conducus de un subsecretar de stat.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro